

Limba și literatura română

pentru clasa a VI-a

METODA

**ŞTIU
DESCOPĂR
APLIC**

Grup Editorial

Cuprins

UNITATEA 1

Cuvinte și cărți

Cartea – obiect cultural: <i>Leagănul pisicii</i> de Simona Popescu	4
Mijloace interne de îmbogățire a vocabularului. Derivarea	12
Mijloace interne de îmbogățire a vocabularului. Compunerea	17
Mijloace interne de îmbogățire a vocabularului. Schimbarea valorii gramaticale	21
Sinonimele. Antonimele	24
Arhaismele. Regionalismele	28
Câmpul lexico-semantic. Familia lexicală	32
Noțiuni de fonetică	36
Structurarea textului oral	40
Anunțul	44
Evaluare	46

UNITATEA 2

Narațiunea

Structura textului narativ: <i>Petruța</i> de Mircea Cărtărescu	48
Rezumatul. Povestirea	65
Verbele predicative și verbele nepredicative	69
Modurile personale și modurile nepersonale	72
Modul indicativ	74
Modul conjunctiv	78
Modul condițional-optativ	79
Modul imperativ	80
Modul infinitiv	81
Modul gerunziu. Modul participiu. Modul supin	83
Evaluare	86

UNITATEA 3

Autor. Narator. Personaj

Modalități ale narării: <i>James</i> de Ioana Pârvulescu	88
Știrea	97
Monologul informativ	100
Substantivul	102
Evaluare	112

UNITATEA 4***Dialogul***

Dialogul – mijloc de caracterizare a personajului: <i>D-l Goe...</i> de I. L. Caragiale	114
Organizarea replicilor într-un dialog	129
Pronumele personal	134
Pronumele posesiv. Adjectivul pronominal posesiv	138
Pronumele demonstrativ. Adjectivul pronominal demonstrativ	144
Numeralul	150
Evaluare	156

UNITATEA 5***Pastelul***

Opera lirică: <i>Malul Siretului</i> de Vasile Alecsandri	158
Adjectivul	169
Compunerile descriptive	178
Evaluare	184

UNITATEA 6***Fabula***

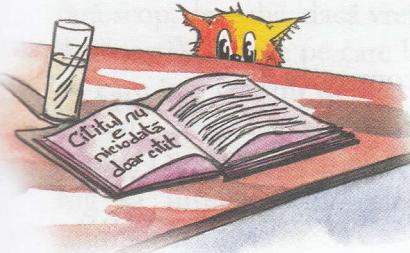
Fabula: <i>Câinele și cățelul</i> de Grigore Alexandrescu	186
Motivarea unei opinii	194
Adverbul	197
Prepoziția	203
Conjuncția	206
Interjecția	209
Evaluare	212

UNITATEA 7***Doina***

Doina: <i>Floricica</i>	214
Aprecieri personale referitoare la textele studiate	221
Sintaxa propoziției	224
Fraza	227
Predicatul	228
Subiectul	230
Atributul	232
Complementul	239
Evaluare	248

1

Cuvinte și cărți

*Cartea – obiect cultural**Vocabularul**Noțiuni de fonetică**Ordonarea ideilor în comunicare**Anunțul*

Pe parcursul unității de învățare, profesorul va avea în vedere dezvoltarea următoarelor competențe specifice din programă:

- 1.2.** sesizarea sensului unităților lexicale noi în funcție de context;
- 1.4.** aplicarea principiilor ascultării active în manifestarea unui comportament comunicativ adecvat
- 2.1.** înlănțuirea clară și corectă a ideilor într-un monolog (narativ, descriptiv, informativ);
- 2.2.** utilizarea relațiilor de sinonimie, de antonimie, de onomimie în organizarea mesajului oral;
- 2.5.** participarea la diferite situații de comunicare, manifestând o atitudine favorabilă progresiei comunicării;
- 3.1.** diferențierea elementelor de ansamblu de cele de detaliu în cadrul textului citit;
- 3.3.** sesizarea valorii expresive a unităților lexicale în textele citite;
- 4.2.** utilizarea unui lexic diversificat, recurgând la categoriile semantice studiate și la mijloacele de îmbogățire a vocabularului, pentru exprimarea nuanțată;
- 4.3.** înlănțuirea corectă a frazelor în textul redactat, utilizând corect semnele ortografice și de punctuație.

Valori și atitudini ce pot fi formate pe parcursul unității:

- cultivarea interesului pentru lectură și a plăcerii de a citi;
- cultivarea unei atitudini pozitive față de comunicare prin conștientizarea impactului limbajului asupra celorlalți și prin nevoia de a înțelege și de a folosi limbajul într-o manieră pozitivă, responsabilă din punct de vedere social;
- cultivarea unei atitudini pozitive față de limba română și recunoașterea rolului acesteia pentru dezvoltarea personală și îmbogățirea orizontului cultural.

Cartea – obiect cultural

ȘTIU

1. Exprimă-ți părerea despre următoarele teme, completând comunicările:

- Dintre toate distracțiile, cea mai grozavă mi se pare
- Și cititul poate fi o distracție, dacă
- Când citesc, îmi place să

2. Scrie pe un biletel un joc pe care îl asociști cu cititul. Notează mai jos în ce fel se aseamănă jocul pe care l-ai propus cu cititul.

.....

.....

3. Care este cartea cea mai ciudată sau cea mai deosebită pe care ai văzut-o vreodată? Prin ce te-a impresionat?

.....

DESCOPĂR

Jurnalul de lectură

1. Citește textul următor folosind metoda jurnalului. Împarte caietul în două coloane; în prima coloană, notează citatele sau secvențele din text care îți atrag atenția în mod deosebit; în coloana a doua, precizează prin ce îți-ai atras atenția pasajele respective: îți-a plăcut o idee sau poate te-a nedumerit prin ceva, nu ești de acord cu o afirmație prezentă în text, îți-ai adus aminte de o experiență sau de o situație asemănătoare etc.

Foto: Vasile Gârneț

Leagănul pisicii

de Simona Popescu

Dragă Danda,

Când eu aveam 12 ani, cam cât ai tu acum, dintre toate distracțiile, cel mai grozav mi se părea cititul. Distracție, da!, să nu crezi că m-a luat gura pe dinainte și nici nu te grăbi să mă compătimești, de parcă nu ar fi fost altele! Erau acolo, în citit vreau să zic, și jocuri, și joacă, era și conversație, era și umor, era și provocare (ca la jocul adevărului), erau și scene, ca într-un film (imaginile le inventam eu), erau și prieteni, erau

Simona Popescu (n. 1965)

Poetă, prozatoare, eseistă, apreciată în țară și în străinătate. Dintre volumele sale, amintim: *Xilofonul și alte poeme* (1990), *Juventus* (1994), *Exuvii* (1997), *Volubilis* (1998); *Lucrări în verde. Pledoaria mea pentru poezie* (2006).

Textul *Leagănul pisicii* a apărut în volumul *Care-i faza cu cititul?* (2010).

și nesuferiții ăia care dau sare și piper lumii, erau tot felul. Și nu mă mai lua cu „așa era pe vremea aia, comunistă!”, că nu despre asta e vorba.

Eu, când mă uit la unii copii care nu citesc nimic, nu dau vina pe vremuri. Așa sunt ei. Poate o să le treacă. Cum deschizi tu computerul dimineața, uneori chiar înainte să te speli pe față, aşa deschideam eu cartea. Nu pentru că eram vreo studioasă sau vreo tocilară. Și ca să lămurim odată pentru totdeauna povestea asta: tocilarul e cineva care citește pentru alții, pentru profesor, pentru notă. Seamănă doar pe dinofără cu cel/cea care, iubind cartea, citește doar pentru sine (de placere, fără scop, degeaba, dacă vrei – dar acest „degeaba” are un miez foarte dulce, pe care și tu, deja, îl cunoști). Cărțile pe care le doream și cu care îmi făceam de lucru toată ziua nu aveau nicio legătură cu școala. Dimpotrivă, aş zice. Te rog să înțelegi bine acest „dimpotrivă”.

Dar mai era ceva: dacă mă vedea mama cu cartea în mână, nu mă mai punea să spăl vasele, să mături, nu mă mai trimitea la cumpărături sau nu mă obliga să fac ordine în dulap ori să ies afară la aer, la joacă. Tare mă plăcuseau lucrurile astea, chiar și ieșitul „la aer”. Și-apoi se chema că fac ceva, nici mie nu-mi plăceau oamenii care doar taie frunză la câini – ba chiar câte nu făceam, că, știi și tu, cititul nu e

niciodată doar citit, e mult mai mult! De fapt, eu nu *stăteam* aşa, ca să mă aflu-n treabă: întinsă pe pat, pe covor sau încolăcită în fotoliu, cu gândul aiurea, uneori cu privirea pierdută în tavan, pe fereastră, „în gol”, uitând de carte, câte nu se întâmplau cu mine! „Golul” ăla nu era deloc gol, știi și tu cum se animă, cum devine inversul găurii negre despre care ai aflat deja câte ceva. Dacă gaura neagră înghite tot, absoarbe tot, consumă tot și duce la nimic, „golul” de care vorbesc scoate lucruri din nimic, îți dă... totul! Țineam cartea pe genunchi, în poală, sub față mea sprijinată în palme, deasupra feței, până mă dureau brațele. Timpurile se buclau, lumile se buclau. Nu i-am înțeles niciodată pe cei care spun că, atunci când citesc o carte, se mută cu totul acolo. Ceea ce mi se părea grozav nu era atât povestea în care te puteai vârî uitând de tine, cât ciudătenia posibilității de a trăi în trei lumi deodată – cea reală, cea a cărții și cea de-a treia, numai a mea, ca o deltă în care cele două fluvii – al cărții și al realității – se întâlnesc într-o nouă „formățiune”. Priveam curgerea imaginilor una într-alta, la nesfărșit. Le vedeam cu cele două perechi de ochi deodată: ochii deschiși și ochii minții. Mă uitam la... Imaginea – acest neobosit, imprevizibil *Transformer* care e în fața ta și înăuntrul tău. Ești tu, Imaginea! Tu ești!

Ai jucat vreodata *Sforile? Leagănul pisicii*, cum îi spun englezii, *Cat's cradle*. [...] Ai o sfoară, îi legi capetele, o întinzi pe cele două palme puse în paralel, ancorând-o de degetele mari, ridicate, și de cele mijlocii. Așa. Alt cineva prinde cu arătătoarele și degetele mari sfoara întinsă, o preia din mâinile tale cu o mișcare rapidă care împletește firele și le creează un nou model pe mâinile lui/ei. E rândul tău să muți „leagănul“ din nou pe mâinile tale. Și tot așa. Cititul e... „leagănul“ asta. La un capăt ești tu, la celălalt Lumea (din carte și din afara ei). Între voi, sforile de aer. [...]

Să-ți mai spun că, de cele mai multe ori, cititul era doar un pretext ca să privesc – cu ochii în plin gol – la tot acest film, fără cap și coadă, în care apăreau cele „știute“ alături de lucruri „străine“, persoane, obiecte, situații niciodată întâlnite cu adevărat. Cum e posibil? De unde vin? E cam ca în vis, gândește-te puțin!

Și mai era cititul un fel de odihnă vie, de lâncezeală dulce, de pisică. *Leagănul pisicii...* Cititul nu e niciodată doar citit...

Nu mai știu care a fost prima carte cu care am avut de-a face.

O cărticică cu foițe pe care se afla praf de pudră, roz – carte de miroosit, de dat cu ea pe față, pagină după pagină (chiar pentru asta și era „volumașul“, o carte... cosmetică). Pe coperta nu mai mare decât jumătate din ecranul unui iPhone avea față unei chinezoaice zâmbitoare. Nu se pune? De ce nu? Se răsfoia, stârnea senzații când o apropiai de nas, când o priveai și chiar stârnea Imaginația – te gândeai la China, la hârtia de orez, la fața ta cea catifelată ca petala de trandafir, așa ca pagina de cărticică, la obrazul cel frumos, Tânăr, de aici la povestea cea mai tristă din lume, *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte* și tot așa.

O altă cărticică, una cu foițe transparente, parfumate, era sora celei de pudră. Rupeai o filă și, sub apă, făcea clăbuc, se topea. Era cartea de săpun. Le purtam pe amândouă cu mine într-o gentuță din imitație de piele de căprioară. Le-am rupt cu strângere de inimă, pagină după pagină. Se bucura față, se bucurau mâinile.

Poate că prima carte de hârtie cu care am avut de-a face a fost *Vărul Pons* a lui Balzac. N-am citit-o, am vandalizat-o! Sau am adăugat frumusețe, în felul meu: am făcut pe paginile ei o grămadă de măzgălituri de copil mic: rotocoale, bețe, ovaluri strâmbă, încercări de humanoizi. Nici

nu mai avea copertă când am dat de ea, târziu. Ba chiar îi lipseau foi întregi.

Am început să-o citeșc aşa cum era. Și mi-a plăcut foarte mult. O carte ciudată, nici urmă de poveste pe pagini întregi, doar niște descrieri de obiecte. Dar și descrierea e, uneori, un fel de poveste. Apoi am pornit în căutarea titlului ei, tot întrebând în dreapta și-n stânga.

Nu știu care a fost chiar prima carte citită. Poate *Pinocchio*, mare, cu fotografii frumoase. Despre cum poți scoate viață nu din piatră seacă, ci din lemn uscat. Nu știu dacă mi-a plăcut atunci, dar îmi place acum.

Când eram de vîrstă ta, dragă Danda, îmi plăceau cărțile imposibile, cumva fără început și fără sfârșit. Manuale de astronomie, de botanică, de geografie și de istorie pe care le găsise la bunica de la țară. Erau vechi și inutile. Bunica mai rupea câte-o pagină din ele atunci când nu mai avea ziare ca să aprindă focul. Când veneam în vacanță, mă ocupam eu de asta. De ziare nu-mi părea rău. Erau mistuite de flacără titluri, evenimente, portretele lui Ceaușescu care avea o singură ureche, niște fotbalisti (nu-mi plăcea deloc fotbalul!), niște uzine (nu-mi plăceau uzinele!), chestii din astea. Înainte să arunc paginile de carte în foc, mă uitam peste ele. Pe unele le salvam: adunam foile disparate, îmi faceam o cărticică pe care o tot răsfoiam. Era, dacă vrei, ca un fel de „blog“, aşa cum ți-ai făcut tu, cam aşa...

Doar că de hârtie – și fără... poze cu mine. Nici nu aveam, doar câteva alb-negru, nici nu arătam prea bine, că nu-mi plăcea să stau la poză.

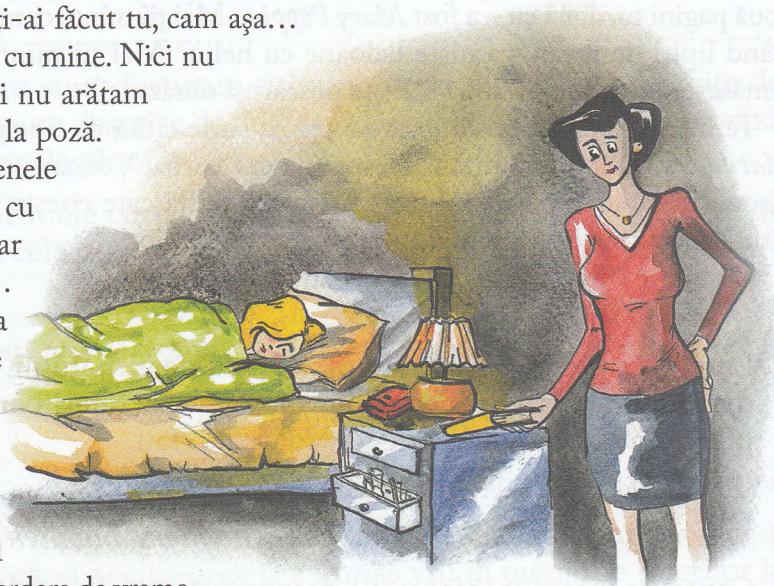
Când mă gândesc la tine și la prietenele tale care vă faceți zeci de fotografii cu iPhone-ul, din care le păstrați doar pe cele care vă plac... Alte vremuri...

Trebuie să-ți mărturisesc că la vîrstă ta citeam niște romane pe care le cumpăra Nini, romane groase, cu coperți cartonate și cu titlul și numele autorului scris pe cotor cu auriu. După cum arătau, mi se părea că sunt valoroase. Îmi și plăceau, dar cred acum că erau pierdere de vreme.

Autorul lor se numea Paul Féval. Erau romane cu de toate: aventuri, muschetari, dragoste, crimă, tot tacâmul. Si mai citeam romane polițiște românești, avea Nini un raft întreg. Tot pierdere de vreme, dar mă învățam cu frica, nu-mi displăcea, că știam că oricând pot să închid cartea. De la Bubu am început să primesc mai ales cărți de poezie, pe care le-am citit mult mai târziu, când am și început să le prețuiesc cu adevărat. Nu cred că Bubu ctea poezie, nu ștui de ce mi le lua. Mi-a dăruit, pe la 13 ani, ditamai cărțoiul de Gongora. Cred că a costat o grămadă, era o carte de lux! Despre Gongora ăsta o să afli mai târziu. De la el vine cuvântul „gongoric“ (despre ceva din care nu-i nimic de înțeles), dar nu e cinstit, că el era un poet interesant.

Curios, nu-mi plăceau cărțile pentru copii, „capodoperele“. De *Alice în Țara Minunilor* sau de *Vrajitorul din Oz* sau de *Mary Poppins* nu m-am atins decât târziu (văzusem filmele!). Ce cărți, dragă Dandone! Si tu ai văzut filmele, ai ascultat, când erai mică și necititoare, casetele, le știai pe de rost, poate am făcut o greșală. Nu insist cu *Alice*, poate la anu' sau peste doi ani o vei putea citi direct în engleză, poate e mai bine aşa. Despre autor merită să afli mai multe. Era un tip fantastic. Ca Andersen. Singurul pe care-l iubeam total în copilărie (ca și acum) era Andersen. Trebuie neapărat să citim autobiografia aia pe care am cumpărat-o nu demult și pe care am abandonat-o în speranță că, lăsând-o lângă patul tău, te vei apuca tu de ea. Atât de triste poveștile lui... Si atât de copilăros autorul! Ștui că și tu ai dat apă la șoareci când le-ai citit. Te-am văzut, n-o mai fă pe dura, pe Ke\$ha aia care cântă. Si să știi de la mine că nu-i nicio rușine să dai apă la șoareci când citești o carte sau când te uiți la un film. Înseamnă că nu ești Omul de tinichea!

Ieri te mustram că îți toci vremea cu niște cărți oarecare. Tu te-ai apărat și mi-ai spus de ce nu sunt pentru tine oarecare, mi-ai povestit despre fetița aia care trăiește într-un teatru... Nu sună

rău, poate mă uit și eu peste ea. Cu *Portretul fantomei* nu m-ai convins, îmi pare rău. Înțeleg atracția. Unul dintre filmele care m-au fascinat pe la 12 ani se numea *Fantomas*... [...]

Alexandra,

Prima ta carte, dacă o să te întrebă cineva mai târziu despre asta, a fost una mare de tot, cam cât înălțimea ta la doi ani. Pe fiecare pagină se desfășura în imagini o întreagă poveste. Erau prințese, calești, vrăjitoare, dar tu aveai ce aveai cu luna care apărea pe undeva. Apoi au fost cărticelele alea cu Elmer, Badaboum, apoi cărticelele de la Madame, cele de la Institutul Francez (puteam lua câte trei, apoi câte opt, un regal!). Prima carte serioasă – pe care am citit-o împreună, două pagini tu, două eu – a fost *Mary Poppins*. Mai ții minte cum mergeau ei în vizită și luau ceaiul stând lipiți de tavan, ca niște baloane cu heliu? Mai ții minte ce mai rădeam pe plajă, unde rămăseserăm doar noi două și niște pescăruși obraznici?

Te întrebam zilele trecute care e prima carte citită de tine care ți-a plăcut. Ți-ai amintit de *Matilda*. Erai în clasa întâi. „Despre ce era vorba?”, te-am întrebat. Și tu, surprinsă de chiar răspunsul pe care aveai să-l dai: „Despre o fetiță care citește și al cărei tată îi spune: «M-am săturat de cititul ăsta al tău! Du-te și fă ceva cu folos!»“.

Cu folos? Mda! De pildă, un leagăn al pisiciei...

- 2.** Lucrați în perechi. Dacă ați folosit metoda jurnalului, schimbați caietele între voi și discutați pe marginea comentariilor voastre referitoare la text. Notează ceva ce ți-a plăcut în comentariile colegiei/colegului tău.
-
.....

- 3.** Caută pe internet informații despre autoare. Prezintă-le colegilor ce ai descoperit interesant.

- 4.** La ce se referă textul? Care este tema pe care o abordează? Răspunde printr-un cuvânt.

- 5.** Care este, după părerea ta, cea mai importantă idee a textului?
-
.....

Cititori și cărți

- 1.** Cui crezi că îi spune autoarea Alexandra și Danda? Care au fost indiciile din text care te-au ajutat să răspunzi?
-
.....

- 2.** Cărei categorii de cititori crezi că i se adresează autoarea prin intermediul scrisorii către Alexandra/Danda?
-

- 3.** Prin ce te asemeni și prin ce te deosebești de Alexandra? Discutați în perechi.

4. Pentru autoare, cititul era o distracție. Subliniază, în text, aspectele care, în percepția autoarei, dău farmec cititului. Notează apoi, mai jos, trei dintre acestea, pe care le consideri și tu distractive și incitante.

.....

.....

.....

5. Care este deosebirea dintre un „tocilar” și un cititor care iubește cartea?

.....

6. Ai întâlnit și tu cărți care nu sunt destinate cititului, precum cărticica cu foițe de pudră sau cea cu foițe de săpun, descrise de autoare? Dacă nu ai întâlnit, inventează o astfel de carte și prezint-o colegilor tăi.

7. În text, apar menționate primele cărți citite de autoare și primele cărți citite de Alexandra. Le-am așezat în cele două coloane de mai jos. Bifează-le pe cele pe care le-ai citit și tu.

☐ <i>Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte</i>	☐ <i>Portretul fantomei</i> de Avi
☐ <i>Pinocchio</i> de Carlo Collodi	☐ <i>Mary Poppins</i> de P. L. Travers
☐ <i>Manuale</i>	☐ <i>Matilda</i> de Roald Dahl
☐ <i>Cărți</i> de Paul Féval	☐ <i>Poveștile</i> lui Hans Christian Andersen

8. Fă o scurtă prezentare, în 5 – 6 rânduri, pentru una dintre aceste cărți, arătând ce-ți amintești în legătură cu ea: când ai citit-o, ce ți-a rămas viu în memorie referitor la această carte.

.....

.....

.....

.....

.....

Ce înseamnă cititul pentru tine?

- Te identifici cu vreunul dintre tipurile de cititor descrise în text?
Sau poate nu te regăsești în niciuna dintre aceste ipostaze. Discută cu colega / colegul tău pe această temă.
- Când citești, în care dintre cele trei lumi menționate în text te situezi? Bifează varianta corectă și discută cu alții colegi care au răspuns la fel:
 - în lumea reală;
 - în lumea cărții;
 - într-o lume construită de cititor, aflată între lumea cărții și cea reală.

- 3.** Lucrați în grupe de 4 – 5 elevi. Adăugați trei argumente pro lectură și trei argumente contra lecturii. Confruntați răspunsurile voastre cu ale celorlalte grupe și realizați o dezbatere despre avantajele/dezavantajele lecturii din punctul vostru de vedere.

Argumente pro lectură

Lectura oferă acces către cunoaștere.

.....
.....
.....
.....
.....

Argumente contra lectură

Lectura este pierdere de vreme.

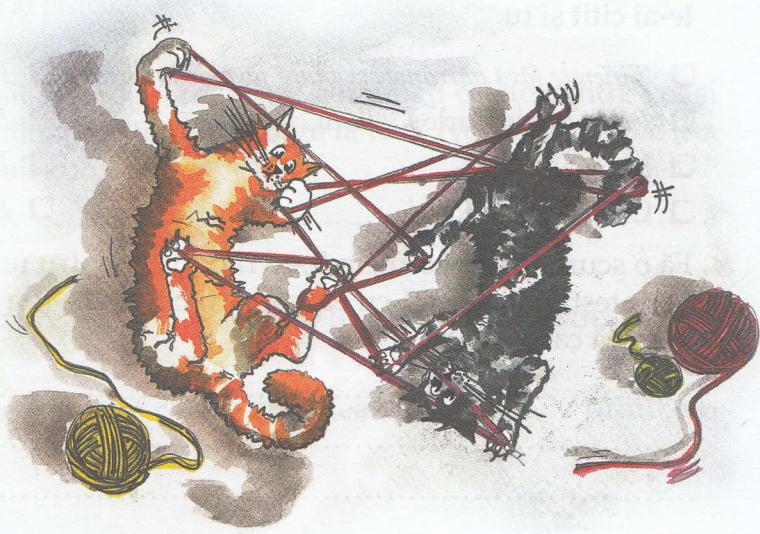
.....
.....
.....
.....
.....

- 4.** Încearcă să explici pe ce se bazează analogia pe care autoarea o face între citit și jocul „sforile“ sau „leagănul pisicii“.

.....
.....
.....
.....
.....

- 5.** Îți mai amintești care a fost jocul pe care l-ai asociat cu lectura înainte de a citi textul Simonei Popescu? Reformulează motivul pentru care ai făcut această asociere, după modelul oferit de autoare în al patrulea paragraf al textului.

.....
.....
.....
.....
.....

Cuprinsul unei cărți

- Răsfoiește cuprinsul manualului. Câte unități are? Care crezi că este partea cea mai interesantă? Dar cea mai plăcitoasă? De ce?
- Unde este plasat cuprinsul manualului? Ai văzut cărți în care cuprinsul este așezat în altă parte?

3. În ce situații consulți cuprinsul unei cărți? Alege dintre variantele următoare sau propune alta:

- când vreau să cumpăr o carte;
- când caut informații pe o anumită temă;
-

Recapitulez

O carte este o formă de comunicare. O carte devine vie doar în momentul în care un **cititor** o deschide, începe să o citească și pătrunde în lumea ei.

Autorul este cel care scrie un text sau o carte și îi dă un **titlu**, care se poate referi la subiectul cărții, la un personaj, la tipul cărții etc.

Tabla de materii, cuprinsul sau **sumarul** orientează cititorul, pentru a găsi mai ușor ceea ce-l interesează într-un volum. Cuprinde capitolele și subcapitolele cărții și paginile la care se găsesc acestea.

Prefața este un text având caracter explicativ, care precedă o operă literară sau științifică.

Postfața reprezintă un text sau un comentariu explicativ, plasat la sfârșitul cărții.

Notele care apar în texte literare sau științifice reprezintă informații suplimentare, de amănunt, care pot fi referințe biobibliografice. Ele sunt trecute în partea de jos a paginii sau la sfârșitul unui capitol sau al volumului.

APLIC

PROIECT

Prezentați fiecare, în scris, câte o carte citită recent. Notați când ati citit cartea, care au fost impresiile voastre de lectură, ce v-a plăcut, ce nu v-a plăcut, cum vă imaginați personajele. Puteți să realizați și ilustrații, dar nu depășiți o coală față-verso. Faceți apoi un top 10 al cărților citite în clasa voastră și alcătuiți o broșură în care să includeți toate prezentările.

Evaluarea proiectului poate avea în vedere produsele individuale și broșura finală. De exemplu:

Aspecte evaluate	Foarte bine	Bine	Suficient	Insuficient
Prezentarea scrisă este clară și captivantă.				
Contribuția la realizarea broșurii clasei (ordonarea textelor, realizarea ilustrației, a copertei, redactarea, legarea etc.).				
Broșura clasei cu top 10 cărți este atrăgătoare și originală.				